

Gierik 37, maart 1993

Emiel Willekens

BESTAANBAARHEID

4

Ik woon in het huis der winden
het Paleis der winden
ginder in Indië Noord-Indië
om precies te zijn provincie Rajastan
Ik woon daar niet maar
zeg gewoon dat ik daar woon
Ver weg
Van wat?

Lieg ik als ik zeg de zon brandt
regens waaien mij in het gezicht
winden waaien om mijn oren
en dagelijks ween ik bitter
en dan bedoel ik bitter jullie
weten verdomd toch
wat bitter is hoe bitter
bitter smaakt
om het verlorene
Lieg ik als ik zeg
dat ik mij handhaaf
en al dit vele verlorene
hartstochtelijk omzet
bereken als zin als waanzin
als gewin?

5

Voor alle zekerheid
schrijf ik het op:
Ik ben het klaarste bewijs
van mijn bestaan
Door mij ervaar ik elke ochtend
opnieuw het zijn
getoetst ook aan het eetgerei
de gedekte tafel de eerste tram
de telefoonbel het schrijfblok
en aan mij die ik al ken
sinds jaren:
hij liet al eens een rechte neer
(vroeger) op een lager vlak
of trok (aarzelend beverig)
een cirkel deed al druppel voor
druppel titrerend
- de wereld is vol wonderen –
een vocht veranderen van kleur
en zelfs de inhoud van een afgeknotte
kegel had hij op een zaterdagmiddag
triumfantelijk door
Maar onwetend niet begrijpend
hoe hij aldoor al die tijd
en toch van langsom veranderd
in dit ik stond
en niet in u of hem

Guy Commerman

III. BODEM, BODEM...

De rug biedt geen schutting meer
de rug is één juk
Onmacht dragen.
niet kunnen afschudden.

Hij ligt neer
op de laagste bodem.
Hij wacht tot de vloed
terugtrekt
en de zon zijn schedel droogt.

Dan tracht hij overeind te komen.

Klimop verstikt
zijn tasten.
Handen.
aan de rode muur gekluisterd.
Kevers huizen tussen zijn vingers
Mirte woekert in zijn organen.
Toch een zware prijs
voor hogerop.

Hij bladen nog eens in Gustav Klimt.
Schielijk,

Er is vuur dat woedt,
de woede die brandt,
de brandstapel die laait.
En natuurlijk stromen er tranen.
Maar er is geen water.
geen regen.
geen zee van tijd.
Dus geen verdriet.

Lachen verbergt angst,
die zich schaterend wringt
in kieren, in spleten,
achter boeken en spiegels,
in een binnenzak,
die zich vermomt
als vlugge liefde,
die angstvallig voortschrijdt
in kleine, schutterige steegjes,
onmerkbaar,
en dan,
op de onbewaakte overweg
als een uitgehongerde leeuw
hem naar de strot klauwt
en éénmaal
bijt.

Hij ziet het:
zijn ogen geven het op.
En de spiegel?
Aangedampt!
Enkele druppels
zoeken verticaal hun weg
naar benedendauw
Hij zal ze proeven.
oplikken.
doorslikken,
tranen van glas
om minder doorzichtig te worden.

November waait
en wind kleurt luchtig grijs.
Vogels trekken zich terug
uit zulke dreigwolken.

Net geen onweer.
Dat vindt hij jammer.
Valavond wurgt zijn kleine opstand.
De regen legt het af
voor het weerbericht van cherubijnen.

Niemand bekommert zich om hem.

Op de oude bodem
huilt onvoorspelbaar
dezelfde wolf.

Binnenwereld:
herfst rinkelt opgewonden
als goud en koper,
deuren klappen toe.
Binnen beweegt hij zich
in de naderende tocht
van ouder worden.
Buiten spookt vergetelheid rond
in zijn kasteel van
haast en zelden goed.

Binnenwereld van pastel:
de hellekleuren doven,
het licht wordt opgelicht.
Hij wordt gedagvaard
door zichzelf.

Hij geeft geen verstek,
voor de buitenwereld.

Lieve Van Impe

PRUNUS

Heel onverwacht
zo lijkt het mij
de prunussen in maart
want zichtbaar blij

én knap frivool zijn zij
hun kop ontvlogen
teer lila bloesems
voor maar mei

wat prematuur
maar opgetogen
bekronen zij de kruin

wat kinderlijk
maar koninklijk
een godheid in de tuin.

GRIJS

De dood is grijs.
niet als de bosduiven
die, als het klappen van een zweep,
plots uit de wilgen waaien

niet als het watermerk
van dit vergrijsd halfmond,
dat straks zijn zegels breekt
voor weer het wildste licht.

Voorgoed én onveranderlijk
het grijs van marmer en arduin,
zo is de dood hier.
Slagveld, puin.

LICHT

Soms vallen dagen
zomaar uit de lucht
zwaargewichten licht

die bij het vallen
niets verliezen dan
hun schitterend gezicht

het hapert aan wat
wolken, het klapwiekt
om en rond

kijkt zicht verrukt
de ogen uit op dit
zo wakkere halfmond.

Guy van Hoof

ZIJ. EN HIJ

(voor Willie Cools)

Heeft zij een pact gesloten
met een wereld die te diep ligt
waar zijn hand geheimen raakt?
Een spel, altijd, van woorden.
Als vazallen, aambeeld, veelvraat.

Het is alsof zij schimmen achternazit
of met bomen praat.
Maar niet zijn stem hoort
of herkent, beantwoordt, tegenspreekt.
In haar (ver)zwijgend bestaan
dat ze aan de randen vastgrijpt,
als te groot ervaart.

En hij dan. Als een steen .
die kantelt. Wachtend.
Altijd gereed om weg te gaan
Geen afscheid nemen.
Hij vertrekt meer dan hij weerkeert.

Ulrich Bouchard

DE COURTISANE VAN DE CATACOMBEN

In het zwartste blauw van de nacht
spant zij haar Chinese glimlach
om zijn wachtende lippen

Of speelt zij overdag
alleen voor hem
zichtbaar Anja
doorheen Anja

Later in de
fluisterende gangen
van de steeds langere nacht
haalt zij haar glimlach weerom
en is het weer wachten
nachten lang

Marcel Vermeulen

CHRYSOPOLUS SP.

Als het goed en wel dood is
kun je het nog namen geven;
een insect in amber
een miljoen jaar later.

Zoveel tijd was ook nodig
voor het eerste en hoogste lied
voor het woord dat ik verzwijg.
Verlokt door het onbeschreven blad
verliefd op het wit vraag ik je

Zullen wij (na al die tijd)
naamloos en levend zijn vannacht?

DE HARTSTEEN

Hij laat me niet los.

In waarheid niets
dan spel en spiegeling
een bevestiging van raadsels.

Al eeuwenlang op mijn pad
een proeve van de wens
(materie van jou en mij)

Vijf is het getal van de mens
en deze barst van oost naar west -
In het alfabet van de steen

wat zegt het hart, de enige ?